

bírnök

A MEZŐBERÉNY I. KERÜLETI EGYHÁZKÖZSÉG INGYENES IDŐSZAKI LAPJA
XVI. évfolyam, 1. szám · 2012 ősze

Igen jó!

Ateremtéstörténet napjai ezzel a kijelentéssel zárulnak le. Minden egyes alkotást követően Isten szeme megpihen teremtményein és megállapítja: igen jó minden, ami létrejött.

Amikor ezen a nyáron autóba ültem és figyeltem a kukoricatáblákat, sokszor fogadtam szomorú látványt. Idejekorán sárgállottak a növények, alig nőttek másfél méterre. Arra gondoltam: mi lesz az állatokkal, amiknek takarmánya kellene legyen a kukorica, és mi lesz azokkal, akik ebből élnek meg? Vajon van-e, aki ezért hálát ad és erre azt tudja mondani: igen jó?

Aztán eszembe jutott egy kedves ismerősöm, aki nehéz sorsa ellenére is mindig a Szentírást idézte, s ahogyan ő mondta: az Úr nem hagyja, hogy az övéi kenyérekéregzők legyenek. Nem arra figyelt görcsösen, milyen élethelyzetben van, hanem arra az Úrra, aki számára legfőképpen szerető mennyei Atya, hiszen Ő az egyetlen jó.

Amikor a bennünket körülvevő világot értelmezzük, a szemünk által kapott információk nagy szerepet játszanak. Mondhatnánk: a szavaink megfogalmazásáról a nézésünk dönt. Vajon milyennek látjuk mindazt, amivel találkozunk? Akinek a szeme a rosszra, a hiányra fókuszál, az mindig talál okot a panaszkodásra. Akinek a szeme a mindenható Istenre figyel, az mindig talál okot a hálaadásra, az ugyanis mindig találkozik a jóval. Ezt mondja a zsoltáros is: „Szemem állandóan az Úrra néz, mert Ő szabadítja ki lábamat a csapdából.” [Zsolt 25,15] Milyen különös helyzet ez, gondoljuk csak végig! Nem arra figyel a bajba jutott, hogy mekkorra a csapda, milyen mélyre esett vagy miként kell onnan kimászni. Hanem arra emlékezteti magát, hogy van, aki ebből a szorult helyzetből kimenekítse. Nem a fájós, kifica-

mított lábra néz – bár biztosan sajog, ha csapdába került –, hanem sokkal inkább Szabadítójára gondolt.

Egy idős egyháztágtól hallottam évekkal ezelőtt: „Ha a parasztembernek Istene nincs, akkor semmije sincs”. Így vezette be a beszélgetést, amikor elmondta, hogy a parasztemberek nem a nehézségeket sorolják fel vagy azt a rengeteg tényezőt, ami befolyásolhatja a jó termést, hanem reménységgel a szívükben dolgoznak. Bár tudják, hogy munkájuk bármikor ki van téve az időjárás

viszontagságainak, mégis évről évre szántának, vetnek. Vajon mit látnak? Azt a szépséget, amit majd a tavasz hoz és a nyár adhat – hittal tekintenek előre, lelki zemeik előtt bontakozik ki a jövőendő.

Tehát ha azt is látjuk, hogy kisebb és kevesebb cső kukorica termett, akkor sem szabad elfelejtenünk hálát adni a termésért, és keresni szemünkkel azt, mit kaphattunk még azon felül, amit addig észre sem vetünk. Miközben pedig azt nézzük, mennyi mindennel halmozott el most is Istenünk, a

köszönet szavai is megformálódnak ajkunkon. Mert ha keresni akarunk, akkor találni is fogunk. Lehet, hogy nem hibátlan gyümölcsöket vagy rekordtermést (igen sok zsákot, ládát), de tudatosul bennünk, hogy volt elegendő élelmünk, elegendő erőnk a munkához.

Igen jó! Ez a csodálat szava. Mennyi rokon értelmű szót találunk ennek kifejezésére: gyönyörű, remek, pazar, pompás, lenyűgöző, csodálatos! Másra is gondolok, mint színekre és ízekre, a szépen gondozott, virágokba öltözött kertre, az idejében megművelt földre, gyümölcsösre. Isten tetteire gondolok, azokért adok hálát, amik ámulatba ejtettek. Azokra a felnőttkeresztezőkre és konfirmációkra, amiknek ebben az évben eddig részese lehettem. Azért mondok köszönetet, mert pünkösdkor tele volt templomunk a sok apró kisgyermekkel, akikre nézve meghatódva adhattunk igazat az igének: „... az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja.” [1Kor 3,7]

Isten tettei és az Ő Lelkének áldásai nyomában ma már kevésnek tartjuk azt mondani: igen jó. Fokozni szeretnénk ezt, hiszen érezzük: kimondhatatlanul csodálatosak Isten tettei! Az evangélikus gimnázium 210 évvel ezelőtti indulását követően ettől a szeptembertől újra a Luther-rózsa alatt tanulhatnak a diákok.

Igen jó! Az Úr a maga művére nézve zárta le ezzel a teremtés napjait. Mi pedig ugyan csak ezt kell tegyük: az Ő műveire kell nézünk. Lelke áldásaira, a bennünket életre hívó, formáló végtelen Szeretetre. Arra a Krisztusra, aki életét adta, hogy mi új teremtéssé lehessünk általa.

LÁZÁRNÉ SKORKA KATALIN

Gyülekezetünk hálaadó alkalmai

Közeledik az egyházi esztendő és a polgári év vége: ilyenkor, ha végiggondoljuk az oly gyorsan elfutott napokat, hónapokat, s számba vesszük mindazt, amit az elmúlt időben Urunk és Teremtőnk ajándékként adott, bizony van okunk hálaadásra. Egyházunk régi rendje szerint ilyenkor köszönjük meg mindazt, amit a teremtettség rendjében testünk és életünk fenntartására kaptunk. Ebben az évben úgy érezzük, hogy nagyon szerény volt a termés, de a legszükségesebb megtermett. Becsüljük meg a keveset, és hálát adva használjuk! Legyünk hálásak munkaerőnkért, az egymás közötti kapcsolatokért, családjaink szeretetéért, amit szintén Urunk munkál közöttünk.

Városunknak, gyülekezeteinknek az elmúlt évben olyan ajándékokban is része volt, amikre év elején még gondolni sem volt módunk. Adjunk hálát, hogy szolgálatra méltat a mi Urunk, hogy „szőlőjében” tevékenykedjünk. Kérjük áldását megbízatásunkra, hogy munkánk az evangélium, az örömhír terjedését szolgálja, hogy megújulhasson népünk.

Jó példával jártak előttünk őseink, akik hosszú vándorlás után találtak itt hazát maguknak. De nemcsak országunk ezer évvel ezelőtti alapítói voltak ennek a szolgálatnak hű példái, a közel háromszáz évvel ezelőtt letelepedett közvetlen elődeink is megállhatók ebben a szolgálatban a helyüket.

Őseinkért, elődeinkért is hálát kell adni a Gondviselő Istennek, hiszen csak az Ő segítségével maradhattak meg, és kegyelméből követhetjük őket mi is ezen a tájon.

A sok hálaadási kötelezettségből most hadd emlékeztessék e kötelezettségeinkre is.

Július 22-én jó volt együtt lenni II. kerületi templomunkban, és hálát adni, hogy itt, a Körösök völgyében elődeink sok hányattatás után letelepedhettek.

1722-ben ezen a napon pecsételték meg aláírásaikkal a Harruckern báróval kötött letelepedési szerződést, és a következő évben már érkeztek az első szlovák anyanyelvű, ágostai hitvallású evangélikus telepések. Szerződésük első, legfontosabb pontja az „... hogy a vallásgyakorlat, ahogy azt az ország szokása magával hozza, szabad legyen”, ehhez kapcsolódik a templom építésének lehetősége is. Kérésük meghallgatásra talált, s egy éven belül megindult a telepések letelepedése Észak-Magyarország területéről.

Alig alakult ki a település, 1725-ben német tartományokból protestáns német családok érkeztek, akik a báró hívására hagyták el ideiglenes letelepedési helyüket, a Dunántúlon fekvő Keszőhidegkút-Györköny, valamint a Duna–Tisza között lévő Harta, Soltvadkert (Vatkert) helységeket. Örömmel szolgált, hogy itt már „Lutheránus Eklézsiával” találkoztak. Nyelvi gondjaik nem voltak, mert a szlovákok lelkésze Németországban tanult, tehát bírta a német nyelvet.

Nagyon kedves nekem a régiektől tanult magyarázat őseink letelepedéséről, amit már máskor is leírtam. A földesúr a katolikus németeket a gyulai vár tövében telepítette le, a protestánsokat pedig „idecsapta a Körösök mocsarába”. Szegben is megfogalmazták őseink ezt a tényt: elődeink inkább vállalták az ágostai hitvallású szlovákokkal a hitközösséget, mint a Gyulára telepítettekkel a nemzetiségi közösséget! (Kétszáz év telt el a kétféle religióhoz tartozók kapcsolata nélkül, csak az 1945-ben bekövetkezett nyomorúság idején találtak egymásra.)

A kétnyelvű gyülekezet tagjai együtt művelték a határt, alakították ki a nekünk olyan kedves helységeket, egy templomba jártak, egy lelkész gondozta őket. 1745-re erősödött meg a német anyanyelvű közösség annyira, hogy előző telephelyéről, a Duna mellékéről saját nyelvükön beszélő, ismert lelkészt hívtak maguknak.

1745-ben, Szentháromság ünnepe utáni 9. vasárnap, mely akkor augusztus 14-re datálható, a gyülekezet megalakulásának, Walther Rudolf lelkész beiktatásának napja, a hálaadás ünnepe számunkra. Szép példa, hogy még 44 évig közös volt a templom a kétnyelvű felekezetnek. Sőt 1741-ben még meg is újították, 1768-ban pedig újraépítették a közös templomot Mária Terézia királynő engedélyével.

Az 1780-as években a türelmi rendelet lehetővé tette kötemplom megépítését, így a már külön gyülekezetet alkotó német anyanyelvű közösség második lelkésze, Oertel János Zakariás vezetésével a ma is használt templomot kezdte építeni, és 1788-ban, az egyházi év utolsó vasárnapján fel is szentelték. A padok és a belső berendezés elkészítésére a tél folyamán, a külső vakolásra csak 1789-ben kerülhetett sor.

Méltán adhatunk hálát Urunknak a gyülekezet megalakulásának 267. emléknapján,

a Szentháromság ünnepe utáni 9. vasárnapon, s a templom felszentelésének emlékére az egyházi esztendő utolsó vasárnapján is (223.).

A gyülekezet második születésének tanúja lehetett az a generáció, amelyet 1945. január 6-án munkatáborba hurcoltak a szovjet megszállók, és Urunk a reménytelen nyomorúságból kimentette őket. 1947. július 29-én visszatérhettek otthonukba, gyülekezetükbe. Méltán gondolhatunk arra, hogyha őket nem segíti haza a Gondviselő, akkor gyülekezetünk lélekszáma nagyon lecsökken. (Egyéb veszteségeink: a háború idején 88 fiatalembert veszített a gyülekezet katonaként, mint „hősi halottat”. 1944 szeptemberében az elmenekülők között feltehetően közel négyszázan hagyták el a községet gyülekezeti tagjaink közül, az 1946-os „kitelepítés” idején 490 gyülekezeti tagot hurcoltak el Németországba. Az akkori egyházi többség méltán érdeklődött a gyülekezet terveiről!?)

Az elhurcolás napját (a borzalmakat átéltek kérésére) csak egyszer ünnepeltük meg. Az 50. évfordulón, amikor templomunkban elhangzott az 570 elhurcolt neve. Az elhunytak emlékére a család vagy a gyülekezet képviselője egy-egy szál gyertyát gyújtott a régen ravatalnak használt „asztalra” kirakott névkártyára. Az 570 elhurcolt fiatalból még 220 fő élt ekkor.

A hazatértek és hozzátartozóik 30 évig összegyűltek hálát adni többen-kevesebben. A következő 10 évben ez a nap több okból nem volt hangos hálaadástól, ünnepléstől. A hazatérés 40. évfordulója óta e napon (illetve a legközelebbi vasárnapon), ha szerényen is, de évente megemlékezünk Isten szeretetéről. Idén már csak 17 sorstárs találkozhatott a hazatérés 65. évfordulóján. Az országban szétszórtan 40 fő él még, 32 fő pedig Mezőberényben. Közel 20–30-an csak néhány sort írtak vagy telefonon keresték meg az itthon élőket, esetleg családtagjuk vett részt a hálaadó istentiszteleten, mert már mindenki betöltötte a 84. életévét.

Reméljük, a következő generációnak gyarapodni fognak hálaadási örömneppei! Urunk tervei kiszámíthatatlanok, csak engedjen még sok olyan alkalmat, hogy hálaadásra gyülekezhessünk. Tegyen méltóvá szeretetének gazdagságára!

KÖHLER JÚLIA

Újra választva

Beszélgetőpartnerem Wagner József, gyülekezetünk felügyelője, akit a tisztújítás kapcsán kérdeztem.

LSK: *Hogyan érezted magadat, amikor tavasszal újra választottak felügyelőnek?*

WJ: Azt is elfogadtam volna, ha a közgyűlés nem engem választ, de nagyon örültem és megtiszteltetésnek vettem, hogy ismét rám bízta ezt a feladatot.

LSK: *Mit gondolsz, mire kell még jobban figyelni a következő hat évben?*

WJ: Meg kell próbálni a gyülekezetet egybekovácsolni, összetartani, még több egyháztagot bevonni – ez a fő cél. Segíteni kell a fiatalokat is abban, hogy érezzék az Istennel való kapcsolat gyümölcseit. Emellett azt is szeretném, ha ebben a ciklusban még általános iskolát is indíthatnánk... Sokan kérdezték már tőlem, mikor lesz folytatása az óvodának, s mivel már van gimnázium, a kettő közé hiányzik ez a lépcsőfok.

LSK: *Úgy tudom, szívégyed az ösök tisztelete, és szem előtt tartod az idősek elvárásait is. Hogyan kap ez helyet a gyülekezet életében?*

WJ: Az óvoda- és iskolaátvétel sok tennivalót adott, de úgy érzem, az idősek megbíznak bennem, szeretnek engem, elfogadnak. Ők is bármikor fordulhatnak hozzám, én pedig igyekszem eleget tenni nekik is. A templom épületének állagmegóvására továbbra is oda kell figyelni, és azt is fontosnak tartom, hogy a temetőnk szintén gondozott legyen. Ezzel tartozunk őseinknek és a mostani gyülekezetnek is. Az elmúlt években sokat dolgoztam azon, hogy a bükkszéki nyaraló megszépüljön. Sok segítőt volt ebben, és örülök, hogy ki is használják pihenésre az üdülőnket – főként nyugdíjas egyháztagjaink.

LSK: *Ennek a munkaévnek az „Együttműködés” címet adták egyházunkban. Mi jut erről eszedbe?*

WJ: Nagyon jó a presbitériumunk, és úgy tapasztalom, hogy a lelkész–felügyelő kapcsolat is nagyon jó. Minden évben részt veszek a felügyelőtalálkozókon. Megdöbbenek, amikor panaszkodni hallom a felügyelőtársakat, gondnokokat. Sajnos több gyülekezetben a lelkész és a felügyelő nem értenek szót, vagy a presbitérium szó szerint veszekszik valami miatt a lelkészével. Hála Istennek, nálunk ez nem így van! Mi mindent megbeszélünk, segítjük egymást. A különféle tennivalókra pedig mindig találunk embert, és jó az együttműködés. A német önkormányzattal és hagyományápoló egyesülettel való kapcsolat is pozitív.

LSK: *Mi lenne a kérésed egyháztagjaink felé?*

WJ: Az, hogy legyünk együtt minél többen templomunkban, és hallgassuk Jézus szavát!

LÁZÁRNÉ SKORKA KATALIN

Egyháztagunk tollából

A keresztényekhez

Valamikor, valahol, valamivel haragra gerjesztettük Istent, ezért vagyunk itt és úgy, ahogy vagyunk. Mert nem innen származunk (Jn 17,16), s nem is fogunk örökké itt maradni. Bűneink miatt bolygók és rajta az ember Istentől el lett átkozva. Ezen átok alól Jézus Krisztus váltott meg minket, keresztalála által (Ez 43,18–27). Ezért imádjuk Őt is éppúgy, mint az Atyát, és igyekszünk követni tanításait, parancsait, hogy földi létünk végén üdvözülhessünk. Minket a mi Istenünk és Atyánk teremtett és tart életben. Ezért tiszteljük, szeretjük és imádjuk Őt, és igazán csak benne bízunk, mert jó azoknak, kik az Úr erejében bíznak! Imáinkkal naponta keressük fel Őt, fohászunk hozzá, de ne bosszantsuk fel, hanem féljük a haragját! A még tartó kegyelmi idő ad mindenkinek lehetőséget a megtérésre, a megigazulásra. Ez az idő múlik, tehát ne késlekedjünk, hanem igyekezzünk őszintén és buzgón olyanokká lenni Isten előtt, amilyeneknek látni akar bennünket. Hiszen sokkal több jó van bennünk, mint amit mi képesek

vagyunk kimutatni. Tehát cselekedjünk minél több jót (Péld 24,12), hogy eljuthassunk minél több romolhatatlan mennyei kincshez, melyek földi életünk végén majd egyre közelebb vezetnek bennünket az örök üdvösséghez. Békesség az Úr nevében!

Ima Jézushoz

Jézus Krisztus, Megváltó Istenünk! Köszönjük és hálásak vagyunk, hogy érettünk és helyettünk szenvedtél kínhalált a keresztben! Köszönjük és hálásak vagyunk, hogy a mi bűneinkért ontottad ki drága szent véredet, egyszer és mindenkorra engesztelő áldozatul! Kérünk, Urunk, Istenünk, vezess minket a Te jó utadra, hogy megtanuljunk betartani parancsaidat és tanításaidat! Kérünk, Urunk, Istenünk, óvjál meg minket minden hamis kísértéstől és káros vágtyól, hogy tiszta szívvel állhassunk Előtted, mindenkor bízva isteni oltalmadban és segítségben! Kérünk, Urunk, Istenünk, adjál nekünk elég türelmet és önuralmat, hogy tisztességben viseljük el sorsunkat, a mi keresztünket, hogy kedvesek lehessünk Előtted, és

földi életünk végén méltók jóságos, isteni, irgalmas kegyelmedre, mert Tiéd az igazság, a hatalom és a dicsőség! Áldott Isten vagy mindörökké! Ámen!

LACZÓ JÁNOS

*

A Szentírás első lapjain, Mózes első könyvében találkozunk a bűnbeesés történetével, melyben megtudjuk, miként fordult el az ember Alkotójától. Ádám és Éva kétségbe vonták Isten hatalmát, akaratát. Azóta minden ember úgy születik, hogy bizalmatlan Istennel szemben. Isten azonban nem pusztította el az embert – esélyt adott a továbbélésre és a zsidó nép életében előkészítette a Szabadító megérkezését. Az ószövetségi történetekben is fellelhető az Úr kegyelme, aki a bűnt gyűlöli, de a bűnösöz irgalmas. Az újszövetségi Szentírás Jézus Krisztusról szól, mint Isten Fiáról, akiben bűneink váltsága van. Őbenne jött el közénk Isten, aki nem haragjával, hanem mentő szeretetével keresi az elveszettet. A keresztben, húsvét hajnalán Jézus legyőzte a gonoszt. Ezért hívjuk Őt segítségül, ezért egyedül belé vetjük bizalmunkat. (Szerk.)

Bemutatkozás

Kedves Testvérek! Isten kifürkészhetetlen útjai néha váratlan kanyarokat hoznak az ember életében. Egy ilyesmi kanyarulat vezetett minket családommal Mezőberénybe, ahol a püspöki kiküldés nyomán iskolalelkészi és beosztott lelkészi feladatokat látok el augusztus közepe óta. Bár sokakkal már lehetőségünk nyílt a találkozásra, mégis talán érdemes néhány szóban bemutatkoznunk, hogy kilépünk az ismeretlenségből.

Lelkészcsaládból származom. Édesapám, *Győri Gábor* jelenleg Pestszentlőrincen lelkész, pesti esperes. Iskolás éveim zömét Békés megyében, Orosházán töltöttem, majd utolsó középiskolai évemben Pestszentlőrincre költöztünk, így a Deák Téri Evangélikus Gimnáziumban érettségiztem.

Ezután – bár akkor sokan gondolták, hogy mintegy automatikusan folytatom a családi hagyományokat, és a lelkészi pályát választom – történelem szakra jelentkeztem az Eötvös Loránd Tudományegyetemre. Három évvel korábban már átadtam életemet az Úr Jézusnak, és szívesen vettem részt a gyülekezeti életben, ugyanakkor – bár a teológia érdekelt – nem éreztem magam alkalmasnak a lelkészi szolgálatra, ezért más irányba indultam el. Eközben kaptam mégis elhívást a lelkészi pályára, így végül jelentkeztem a teológiára. A felvételi eljárás során többször is megerősítést kaptam Istentől arra nézve, hogy ezen a pályán szeretne látni, és hogy alkalmasságom nem magamtól van, hanem az Ő adománya lehet.

Már teológushallgató voltam, amikor feleségemmel, *Judit*tal – akivel a pestszentlőrinci ifjúságban ismerkedtünk meg –, összeházasodtunk. Judit spanyol–amerikanisztika szakot végzett az ELTE-n. 2008–2009-ben egy ösztöndíjat elnyerve a chicagói

evangélikus teológián folytattam tanulmányaimat, ahol elsősorban újszövetségi tárgyakat hallgattam. Amerikai élményeink, tapasztalataink sok szempontból formálták mindkettőnk személyiségét csakúgy, mint azok a megpróbáltatások, amelyeken hazatérésünk után kellett átmennünk. Azonban a nehézségek közepette is sokszor megtapasztalhattuk Isten kegyelmét és szeretetét, amellyel napról napra gondunkat viselte.

Isten különleges ajándéka számunkra két gyermekünk: *Boróka Virág*, aki 2010 szeptemberében és *Gergő Jonatán*, aki 2012 júniusában született. Sok örömet lelünk bennük, ahogy láthatjuk növekedni és fejlődni őket.

Teológiai tanulmányaim mellett három évig voltam a Magyar Evangélikus Rádiómisszió munkatársa, ahol többek között rádióműsorok szerkesztésével és stúdiómunkákkal foglalkoztam. Emellett igen fontos számomra a zene, melyet Luther az ige után

Isten második legfontosabb adományának tartott. Én is ilyen adományként és szolgálati eszközként igyekszem használni az ő dicsőségére saját zenei adottságaimat.

Az elmúlt évet lelkészjelöltként a csömöri evangélikus gyülekezetben töltöttem, ennek befejeztével 2012. augusztus 18-án szentelt lelkésszé Gáncs Péter elnök-püspök a pestszentlőrinci templomban.

Mezőberényi szolgálatom – ahogy a bevezetésben utaltam rá – kettős: egyrészt az új evangélikus gimnázium iskolalelkészként felelek az intézmény evangélikus jellegéért, lelki alkalmiért és a hittanórák megtartásáért, másrészt Lázárné Skorka Katalin lelkész nő mellett beosztott lelkészként részt veszek az I. kerületi gyülekezet életében. Feleségem – amennyire a kisgyerekek engedik – szintén szeretne bekapcsolódni a gyülekezet életébe. Ennek legtermészetesebb terepe egyelőre a Baba-Mama Klub.

Minden kezdet nehéz, így a mi életünknek ez az egészen új szakasza is számtalan nagy kihívást hozott magával egész családnk számára. Emellett azonban érzem az óriási lehetőségeket, az Isten által kitért ajtó is, amelyet pl. a 600 gimnazistával való hetenkénti találkozás lehetősége rejt. Az első hetek már megmutatták, hogy az Isten dolgaira való nyitottság és érdeklődés nagyon is jellemzi ezeket a fiatalokat, akiknek talán soha nem volt alkalmuk találkozni az evangéliummal.

Végezetül kérem a gyülekezet imádságos támogatását, hogy családommal együtt áldás kísérje munkánkat, hogy fáradozásunk ne legyen hiábavaló, hanem mások számára is áldásos lehessen.

Erős vár a mi Istenünk!

GYŐRI GÁBOR DÁVID

KÖNYVAJÁNLÓ

Patricia M. St. John: *Nyomok a hóban*

A lelket bátorító regény egy lány gyermekkori harcainak és megpróbáltatásainak történetét meséli el a századforduló éveiben. A történet karácsony éjszakáján kezdődik, amikor a lány váratlanul elveszíti édesanyukáját, így édesapjával, illetve kisöccsével marad, akit majd neki kell felnevelnie. Azonban egy tragikus baleset következtében öccse többé nem tud járni, s ennek okozója nem más, mint a szomszéd fiú. Vajon ezt hogyan dolgozza fel szívében az édesanyjai szerepet betöltő lány? Harag és megbocsátás, szomorúság és bizakodás váltja egymást a műben, s ez nemcsak a szereplők, de saját érzéseinket és belső harcainkat is felszínre hozza önmagunkkal, barátainkkal, de mindenekelőtt Istennel. A történetben a lány és a szomszéd fiú sok fájdalmas és izgalmas eseményén keresztül döbbenhetünk rá, hogy Jézus mekkora szeretetet tanúsított irántunk. (*Primo Evangéliumi Kiadó, 1992*)

Egyévesek lettünk

Születéstől az önállóság felé...

„Jó az Úr a benne reménykedőkhoz,
a hozzá folyamodókhoz.” [JSir 3,25]

2 011. szeptember 10-én a Katicabogár Evangélikus Német Nemzetiségi Óvoda tanévnyitó istentiszteletén vettünk részt az ünneplő gyülekezettel.

Nevelőtestületünknek lehetősége nyílt arra, hogy a nagy múlttal és hagyományokkal rendelkező óvodánk nevelőmunkája kiteljesedjen, gazdagodjon a keresztyén nevelés felvállalásával. A gyülekezet befogadó közösségében kezdhettük a nevelési évet, a felnőttek és a gyermekek számára nem ismeretlen vezetővel, Lázárné Skorka Katalin lelkész nő bátorító jelenlétével, aki a hittanfoglalkozások vezetésével már jó néhány éve jelen van az óvoda mindennapjaiban, a gyermekek között. A felnőttek lelki gondozása, a család gondozás, a csoportokban a gyermekek keresztyén közösséggé formálódása azonban ekkor vált igazán a mindennapok természetes részévé. Számunkra rendkívül fontos, hogy a szülőknek segíthessünk gyermekeik lelki nevelésében, testi és értelmi fejlesztésében.

Az idei nevelési évet indító munkatársi értekezletünkön közösen fogalmaztuk meg, hogy mit tartunk fontosnak az idei tanévben, mit jelent számunkra, hogy az Isten által teremtett világot, annak szépségeit, törvényszerűségeit, együtt fedezhetjük fel gyermekeinkkel. Ebben a nevelési évben még jobban számítunk a szülők együttműködésére. Szeretnénk, ha a mindennapokban részesei lennének a csoportok különböző te-

vékenységeinek, az otthoni gyűjtőmunkának, vagy segítenének abban, hogy a gyerekek megismerhessék a szülők munkáját, munkahelyeik jellegzetességeit.

Fontos számunkra, hogy a mindennapi tevékenységek sorában a mozgás kiemelt szerepet kapjon. Különös tekintettel az óvodánk által szervezett úszásoktatás, vízhez szoktatás szervezett programjára, valamint a már évek óta szervezett néptánc-oktatásra. Ugyanakkor Orff-hangszereink, valamint a zenei programok is az ének és a harmonikus mozgáskultúra elsajátítását segítik óvodánkban.

Fontos számunkra, hogy megújuló nevelőmunkával olyan pedagógiai eljárásokat alkalmazzunk gyermekeink érdekében, hogy naponta élményekkel teli tevékenységeket, tapasztalatokat kínálva legyen örömteli az itt töltött idejük.

Gyermekeink érzelmi életének formálói azok a reggeli csendespercek, rövid kis áhítatok, amikor a kicsik megtapasztalhatják az imádság szerepét, jelentőségét életükben. Így élhetik át, hogy az Úr Jézussal közösségben lehetünk ilyenkor, hiszen Ő láthatatlanul jelen van közöttünk. Olyan dolgokat kérhetünk Tőle, olyan dolgokért adhatunk hálát, amiket nem vásárolhatunk meg, de az életünkben nem nélkülözhetünk. Ilyen többek között a szeretet, a boldogság, az elfogadás, a békesség, az öröm, a türelem, a jószívűség, a szelídség, amelyekre szükségünk van. Ezek a reggeli alkalmak formálják igazi keresztyén közösséggé a gyermekcsoportokat.

Hálás szívvel gondolunk arra, hogy az evangélikus szellemű, de ökumenikus nyi-

tottságú nevelés mellett lehetőségünk van az óvoda szintén nagy múltú német nemzetiségi nevelésének továbbvitelére is. Nagy örömünk, hogy evangélikus óvodaként (egyházunk bajor testvérkapcsolatának jóvoltából) szeptember elején Augsburgból három óvóképző főiskolás fiatal töltötte nálunk egyhetes nyári gyakorlatát. Nyelvi nehézségeik nem voltak, hiszen óvónőink közül néhányan jól beszélnek a német nyelvet. Lelkészünk segítségével megismerkedtek gyülekezetünkkel, a Német Önkormányzat tagjaival, akik a vendéglátásban is segítségünkre voltak.

Hálát adunk Istennek, hogy az óvodát alapító elődök kiemelkedően fontos munkáját folytathatjuk úgy, hogy gyermekeinknek az egyetemes keresztyén értékek, a helyi német hagyományok megismertetésével, átadásával a legfontosabb útravalót adhatjuk személyiségük formálódásának ebben a különösen fontos szakaszában.

Isten keze nyomát csodálatosan érezzük naponta, hiszen az elmúlt két hétben 5 gyermeket írtak be hozzánk. Természetesen szeretettel várjuk a legkisebbeket is, leendő óvodásainkat, hiszen néhány kedves szülő már jelezte, hogy szeretné, ha gyermeke a jövőben óvodánkba járna.

Az elkövetkező időkben (kolléganőimmel együtt) szeretném szeretetteljes légkörben átadni a hozzánk járó gyermekeknek és szüleiknek azt a sok örömet, áldást, melyet mi is naponta kapunk az Úr Jézus követésében.

RÉVÉSNÉ TÓTH ERZSÉBET
óvodavezető

Evangélikus vonásokkal gazdagítani a meglévő hagyományokat

Több középfokú oktatási intézmény között az idei tanévtől a Magyarországi Evangélikus Egyház veszi fenntartásába a mezőberényi Petőfi Sándor Gimnáziumot is. Augusztus 21. óta Dr. Rückné Mező Györgyi igazgatja az ebben az esztendőben kettős jubileumot ünneplő, Békés megyében jó hírű iskolát.

SZK: *Elsősorban miért vállalta el a mezőberényi (most már) evangélikus gimnázium igazgatását?*

RMGY: Váratlanul, meglepetésként ért a felkérés. Jól éreztem magam a Békéscsabai Evangélikus Gimnáziumban, ahol több mint tíz éve tanítok. Nem voltak vezetői ambícióim. Kondor Péter, az egyházmegye es-

perese és Lázárné Skorka Katalin espereshelyettes szolgálatra hívását hitem szerint elhívásnak érzem, hivatásomban pedig nagy szakmai erőpróbának. Néhai Türoczky Zoltán püspök szavaival élve: „Isten embere tudja, hogy az előtte álló feladat ereje felett való. De azt is tudja, hogy alkalmas volta Istentől van.”

SZK: *Mi okozta a szervezési-előkészítési munkák során a legnagyobb nehézséget?*

RMGY: Már kezdettől fogva lehetett látni, hogy milyen összetett a munka, de minden résztvevő (lelkészek, az önkormányzat, a gimnázium dolgozói, az Országos Iroda) szó szerint éjt nappallá téve dolgozott. Igazából akkor szembesültem a feladat nagyságával, amikor a rám bízott feladatokat végeztem.

SZK: *Menyire volt elfogadó a tanári kar, amelyet nyilvánvalóan átvesz az új fenntartó?*

RMGY: A tanári kar szinte teljes egészében aláírta az együttműködési nyilatkozatot az új fenntartóval. Jóllehet a megbízatásom augusztus 21-től lépett életbe, de már március vége óta több alkalommal találkoztam a tantestület tagjaival, többek között a vezetőtársak kiválasztása miatt.

SZK: *Milyen többletet tud adni egy egyházi iskola a diákoknak és a tanároknak?*

RMGY: Oktatási intézményeink fontos missziós területek a keresztény értékek és életfelfogás közvetítésében. A pusztán tudásközvetítéssel szemben a nevelésre kell helyezni a hangsúlyt, ez alatt a keresztény alapokon álló, mindennapokban vállalható életstílus tanítását, a természetes és környezettudatos életmódra nevelést értem. A protestáns hagyományokban a kollégium a nevelés kiemelt színtere, ezt szeretnénk tovább erősíteni. Missziós feladat az ifjúság evangelizációja, öntudatos, vitaképes hitre nevelése.

SZK: *Mi lehet ebben a speciális evangélikus vonás?*

RMGY: Fontos mások előtt is képviselnünk evangélikus sajátosságainkat, múltból fakadó értékeinket. Erősítsük meg az önkéntes munka kultúráját, ami világszerte a protestáns alapú társadalom értéke lett! Talán nem utópia, hogy iskolánk néhány év múlva az egymás iránt szolidaritást, felelősséget, áldozatot vállalni kész szabad és vidám ifjú emberek kicsiny közössége lesz. Mivel a gimnázium specialitása a német–magyar két tanítási nyelvű oktatás, anyanyelvi némettanárok is dolgoznak az iskolában. A kapcsolatok mélyítésében a bajor testvér-egyház is frissítést jelenthet, egyben csere-diákokat is szeretnénk fogadni, kibocsátani, melynek itt nagy hagyománya van, de a kör szélesíthető.

SZK: *Dolgozik-e majd iskolalelkész az intézményben?*

RMGY: Törvényeink szerint ekkora tanulólétszám mellett szükséges iskolalelkész alkalmazása, aki (püspökünk döntése értelmében) Győri Dávid lett. A 2012/2013-as tanévben heti 2 órában minden osztályban etika- vagy felekezeti hittanoktatás kezdődik, 2013-tól pedig (felmenő rendszerben) több felekezeti kötelező hitoktatás. Ebbe a munkában bekapcsolódnak a helyi gyülekezeti lelkészek is.

SZK: *Különlegesség, hogy a településen két evangélikus egyházközség is működik. Ez segíti majd a munkát?*

RMGY: Remek lelki háttérrel képes adni az iskolának a mezőberényi evangélikusság, amely őrzi a nyelvet, a hagyományokat, ezzel

SZEGFŰ KATALIN
(Forrás: Evangélikus Élet)

gazdagítva az itteni közéletet és kultúrát. Ez önmagában is hat az itt élőkre, itt iskolába járókra. Mindenképpen számítok a két egyházközség tagjainak, lelkészeinek lelki támogatására, amit már eddig is megtapasztalhattam. A településen 1802-ben alakult evangélikus gimnázium, most ismét az egyház fenntartásába került az intézmény. Az alapítás 210. és az újraalapítás 50. évfordulóját idén ősszel szeretnénk méltón megünnepelni.

SZK: *A mezőberényi gimnázium máig jó hírű középiskola a megyében. Meg lehet-e tartani vagy erősíteni ezt a hírnevet?*

RMGY: Ami eddig jó volt, azt meg kell őrizni és tovább kell erősíteni. Ilyen a két tanítási nyelvű oktatás (ami nálunk a német nyelvet érinti), a nyelvi tagozatos osztályok indítása, illetve az iskolában 2000 óta folyó Arany János Tehetséggondozó Program megtartása. Mindezt tartalmazza az új intézmény pedagógiai programja is. Amennyiben lehetséges, fontos az újítás is, így szeptembertől indul a testnevelési tagozat. Szeretnénk a jövőben a természettudományos oktatást hangsúlyosabbá tenni, ezt szolgálja a nyáron beadott Öveges-pályázat. Szeretném, ha egyre több Hajdú-Bihar, Bács-Kiskun vagy éppen Szolnok megyei fiatal jelentkezne hozzánk az ottani szórvány evangélikusságból. Egyébként 2011 őszétől az iskola Akkreditált Kiváló Tehetségpont. A következő tanévnek mintegy 600 diákkal, köztük 330 kollégistával vágunk neki.

N É V J E G Y

Név: *Dr. Rückné Mező Györgyi*

Végzettség, tanulmányok: *magyar–történelem szakos középiskolai tanári végzettségét a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemen szerezte.*

Tanári munka: *1991 óta tanít Békéscsabán. 1991–1999 között kinevezett tanárként a Kereskedelmi és Vendéglátó-ipari Szakközépiskolában tanított, mellette óraadóként (mások mellett) a Békéscsabai Evangélikus Gimnáziumban (BEG) óraadó volt. A BEG-ben 1999 óta kinevezett tanár, munkaközösség-vezető. A kezdetektől (2005-től) részt vesz a kétszintű érettségizetetésben magyar és történelem tantárgyból, továbbá érettségi elnöki feladatokat is vállal.*

Pedagógusi hitvallás: *alapja a szeretetpedagógia, melybe beletartozik a tárgyi tudás átadása, számonkérés, a következetesség, a szigor, de ugyanakkor a megértés, az odafigyelés, a pozitív megerősítés is. Pál apostol szeretet himnusza mellett az alábbi Goethe- idézet foglalja magába mindazt, amit fontosnak tart és a tanítványaival is megismerttet: „A boldogságot nem lehet ajándékba kapni. Egyetlen titka: adni, mindig csak adni. Jó szót, bátorítást, mosolyt, hitet. És sok-sok önzetlen szeretetet.”*

A mezőberényi gimnázium története röviden

Békés megyében Berényben működött az első evangélikus gimnázium. Éppen 210 éve alapították meg. Első igazgatója korának egyik művelt személyisége, Skolka András volt. Az iskola 1802-től 1834-ig működött itt. Ezen évtizedek alatt számos, később híressé vált személyiséget, köztük több lelkészt bocsátott ki az alma mater, elég csupán Haán Lajos nevét megemlíteni.

Hosszú szünetet követően éppen 50 esztendeje, 1962-ben indult újra a gimnáziumi képzés, a fenntartói jogot a Békési Járás, később a megye gyakorolta. A rendszerváltozás óta fenntartója Mezőberény Város Önkormányzati Képviselő-testülete volt. Petőfi Sándor nevét 1966-ban vette fel.

1987-ig két párhuzamos osztállyal működő 4 évfolyamos gimnázium volt, a diákok leginkább a helyi általános iskolákból és a környékbeli kistelepülések intézményeiből kerültek beiskolázásra. A német–magyar két tanítási nyelvű oktatás 1987 óta folyik, ennek országos beiskolázási körzete tetten szükségessé kollégium építését. A mezőberényi Petőfi Sándor Gimnázium és Kollégium 2000 ősze óta Arany János Tehetséggondozó Programban érintett iskola. A gimnázium Akkreditált Kiváló Tehetségpont. A tehetséggondozás öt kiemelt területén végez eredményes munkát: idegen nyelv, dráma, természetismeret, matematika, önismeret és tanulmánytervezés. Mezőberény Város Önkormányzati Képviselő-testülete és a Magyarországi Evangélikus Egyház között az intézmény fenntartásáról, átadásáról folyó tárgyalások 2012 tavaszán kezdődtek és időben be is fejeződtek. Az iskola 2012 szeptemberétől Mezőberényi Petőfi Sándor Evangélikus Gimnázium és Kollégium néven folytatja munkáját mintegy hatszáz diákkal.

Luther a Gondviselésről

„Mindenki várakozva néz rád,
és te idejében adsz nekik eledelt.”

[Zsolt 145,15]

Figyeld meg: az állat nem dolgozik a táplálékáért, hanem csak teszi mind-egyik a maga dolgát, aztán keresi és megtalálja eledelét. A madár repül, énekel, fészket rak, fiókat költ. Ez a dolga, de nem ez táplálja. Az ökör szánt, a ló húz, a tehén tejet ad, a juh gyapjút. Ez a dolguk, de nem ebből élnek. Hanem táplálja őket a fű, melyet a föld sarjaszt Isten kegyelméből.

Ugyanígy az embernek is dolgoznia kell, de ne feledje, hogy nem a maga munkája, hanem Másvalaki tartja el, tudniillik Isten áldása. Ha úgy látszik is, hogy tulajdon munkája táplálja – mert hiszen Isten munka nélkül semmit sem ad –, mégis Isten táplálja. A madár is – jóllehet nem vet, s nem arat – éhen pusztulna, ha nem járna eledel után. De hogy eledelét meg is találja, az már nem az ő munkája, hanem az Isten jósága. Hiszen ki helyezte oda azt az eledelt, hogy a madár rátaláljon? Mert ahova Isten nem tett, ott senki se találhat, még ha holtra dolgozná és keresné is magát. Ez csak szemmel látható, s kézzel fogható! S mégsem hisszük. Pedig ahol Isten megtartó kegyelme nem örökődik, ott semmi se marad, még ha százezer lakattal őriznék is. Oda lenne minden, s mi azt se tudnánk hova lett.

*Dicsértessék, Uram, örökké szent neved,
Hogy ez ideiglen gondomat viselted!
Méltatlanságomat, Úristen, nem nézted.
Hogy így megtartottál, hála legyen neked!*

*Irgalmasságodnak csodálatos volta,
Azt emberi elme soha fel nem fogja;
Te bőséges kezed táplál szüntelenül,
Sok jót adsz gyakorta reménységen felül.*

*Benned bízom, Uram, ismerem hűséged.
Csak tetőled várok erőt, segítséget.
Téljes életemben tebenned remélek,
Boldogulást, áldást Fölségedtől kérek.*

*Tekints reám azért kegyelmességemben,
Viselj gondot rólam én nagy szükségemben;
Ne nézd bűneimet, én édes Istenem,
Mutasd meg, hogy te vagy gondviselőm
nekem!*

*E földön míg élek, adj jó egészséget,
Alázatos szívet, lelki csendességet;
Áldj meg én munkámban kívánt jó sikerrel,
Végül koronázz meg örök üdvösséggel!*

Diósgyőrben írt ének (ÉÉ 61)
Zöngedező Mennyei Kar, 1692

Idén is szeretettel hívunk és várunk mindenkit a Baba-Mama Klubba. Egy olyan helyre, ahol barátságos környezetben, kötetlenül eltölthetünk pár órát, kiszakadva a hétköznapi körforgásból. Egy közösségbe, ahol együtt imádkozhatunk, énekelhetünk, beszélgethetünk. Egy találkozási pontra, ahol megbeszélhetjük örömeinket, sikereinket, nehézségeinket. Egy körbe, ahol szakértők segítségével gyarapodhatunk ismeretben és tudásban, választ kapva esetleges kérdéseinkre, nehézségeinkre. Ha van kedved találkozni, ismerkedni, új ismeretekkel gazdagodni, akkor gyere el kisgyermekeddel minden kedden 10 órakor a gyülekezeti terembe!

Röviden...

• Ez év tavaszának legjelentősebb eseménye a tisztújítás volt. Egyházunk törvényei értelmében hatévente megújulnak a vezetőtestületek, így a presbiterek és tisztségviselők újraválasztása is meg kell történnjen. Gyülekezetünk új presbiterei: Hoffmann Szilvia, Kőszegi Péterné, Szász Józsefné, Vidáné Patai Mária, Vida Ferenc. Pótpresbiterek tanácskozási joggal: Botyánszki Pálné és Vida Attila. Isten áldása legyen gyülekezetünk újraválasztott presbiterein, és kísérje az újak szolgálatát is!

• Tavaszai hónapjainkat a helyi gimnázium evangélikus egyházi fenntartásba kerülésének előkészületeivel töltöttük. A sok megbeszélés, találkozás, tanácskozás és bizottsági javaslatok eredményeképpen a zsinat május 11-én döntött (Mezőberény város megkeresésére) az intézmény átvételéről.

• Május 19-én, Bonyhádon kb. 50 fő volt ott a gyülekezetből a kerületi missziói napon, ahol rézfúvós együttesünk is szolgált.

• Május végén tartotta evangélikus óvodánk első tanévzáró istentiszteletét. Az ilyen nap mindig is különösen kiemelt gyülekezetünkben. Pünkösdkor most is jubiláns konfirmandusokkal együtt adhattunk hálát. Pünkösdhétfőn pedig óvodásaink ünnepi öltözetben, egyenyyakkendővel jelentek meg családtagjaikkal együtt a templomunkban. Az istentisztelet liturgiájában énekkel, verssel és imádsággal vettek részt, majd pedig a templomkertben elkészültek a csoportképek is. Az egyház születésnapján, a magyarországi németek hivatalos ünnepén szívrünk újra reménységgel telhetett meg.

OKTÓBERI ÉS NOVEMBERI ALKALMAINK

- Október 23., kedd, 10 óra: nemzeti ünnep, *koszorúzás* a Városi Köztemetőben;
- Október 27., szombat, 10 óra: a Petőfi Sándor Evangélikus Gimnázium *reformációi ünnepi istentisztelete* a II. kerületi evangélikus templomban;
- Október 31., szerda, 18 óra: *reformációi emlékünnep*;
- November 1., csütörtök, 14 óra: protestáns temetői istentisztelet a Városi Köztemetőben, 17 óra: ökumenikus istentisztelet a Hősi Emlékműnél;
- November 2., péntek, 14 óra: temetői istentisztelet a Német Temetőben;
- November 15., csütörtök, 18 óra: Márton-napi vacsora (vendégünk lesz: Gáncs Péter elnök-püspök és Radosné Lengyel Anna kerületi felügyelő).

• Június 10-én hitranosaink évzáróját is megtartottuk. Öröm, hogy nemcsak iskolai vagy gyülekezeti hittanórákon, de templomi közösségünkben is találkozhatunk velük. Ismereteikbe mi is bepillantást nyerhettünk ezen az alkalmon.

• Június 23–30. között rézfúvós együttesünkkel és néhány presbitertestvérrel Mösingenben jártunk. A fúvóstábot Ulmban kezdtük, a Landesposauentag résztvevőiként, ahol kb. 8000 rézfúvós istendicséretbe kapcsolódhattak be fiataljaink.

• Július 3–7. között „Tempi tábor” tartottunk a parókia udvarán. A gyerekek a hátsó udvaron sátoroztak, napközben pedig áhítatokon és színes programokon vehettek részt.

• Július 18–22. között Fonyódligeten jártunk, a 9. Szélrózsa Országos Evangélikus Ifjúsági Találkozón. A záró istentiszteleten rézfúvósaink is közreműködtek. Ez nemcsak a kiemelt alkalom miatt jelent nagy megtiszteltetést, hanem azért is, mert ezt a programot a Duna Televízió élőben adta.

• Július folyamán, Winter András ácsmeszter kivitelezésében, elkészült az udvari pavi-

lon, Takács Imre festő vállalásában pedig a lelkészi hivatal festése, illetve az új terasz és akadálymentesített feljáró, Róth Mihály kivitelezésében. A beruházási támogatást az Országos Egyház biztosította.

• Augusztus 5–12. között került sor a IX. Kelet-Békési Evangélikus Egyházmegyei Zenei Táborra. Hálásak vagyunk a sok résztvevőért, valamint az asszonytestvéreknek a sok elvégzett feladatért, a háttér biztosításáért. Köszönjük azoknak is, akik az udvarrendezés során és a festést követően több napon keresztül pakoltak, és Berkesi Gábornak a laminált padló szakszerű lerakását!

• Szeptember 1-jén, 12 órakor a Budapestről Mezőberénybe kitelepítettek emlékművénel megemlékezésen vettünk részt.

• Szeptember 2-án, 17 órai kezdettel került sor a II. kerületi evangélikus templomban a Petőfi Sándor Evangélikus Gimnázium és Kollégium tanévnyitó istentiszteletére, Dr. Rückné Mező Györgyi igazgató beiktatására és Győri Gábor Dávid iskolalelkész megáldására. Az istentisztelet és közgyűlés után a parókia udvarán tartottunk állófogadást.

• Szeptember 30-án családi istentiszteletet tartottunk, az első hivatalos istentiszteletünket az udvari pavilon alatt. Óvodásaink rajzai és énekei a hálaadást mutatták be.

• Október 6-án mi is az aradi vértanukra, s az 1848/1849-es forradalom és szabadságharc során mártírhaltalt halt többi nemzeti hősről emlékeztünk. Történeti visszatekintését és gondolatait megosztotta velünk Körösi Mihály ny. tanár, iskolaigazgató, helytörténész, önkormányzati képviselő, az oktatási- és kulturális bizottság elnöke. Alkalmunkon elhangzott Juhász Gyula Vértanúink c. verse is.

• Október 7-én hálaadó istentiszteletet tartottunk. A testvérek felajánlásait az ünnepi alkalmat követően is elfogadjuk. Adományait a templomhéjazat zsindefestésére kívánjuk fordítani.

RENDSZERES GYÜLEKEZETI ALKALMAINK

- Vasárnap: 10 órakor *gyülekezeti istentisztelet* (a hónap első vasárnapján úrvacsoraosztással, minden negyedik vasárnap családi istentisztelet). Az istentisztelettel egy időben „Csodaváró” gyermekklub az ifjúsági teremben.
- Hétfő: 9.50–10.50-ig *gimnáziumi áhítat* a templomban.
- Kedd: 10.00–11.30-ig *Baba–Mama Klub*, 13 órától *Nőegylet* (csigapödréssel, beszélgetéssel és alkalomzáró esti áhítattal).
- Szerda: 18 órakor *felöltöthittan*.
- Péntek: 16 órakor *Evangélikus Rézfúvóskör*, 17 órakor *énekkör*, 18 órakor *Bibliakör*.
- Szombat: 16 órakor *konfirmandusóra*, 17.30-tól *ifjklub*, zenélés.

A diakóniai csoport a hónap utolsó keddjén, 18 órakor találkozik.

HIVATALI ÓRÁK: kedden és pénteken 8.30–12 óráig.